

Csire Gabriella

Regélő napkelet (VIII.)

Az elhullatott és fölszedett kalász

A nagy éhínség idején sokan kényszerültek otthonuk elhagyására. Így tett egy Bethlehem városában élő férfi is, aki feleségével, Naómmal és két fiával kivándorolt hazájából és Moáb mezején telepedett meg. Ott bőven termett a gabona. Volt miből eltartania kis családját.

A férfi nem volt hosszú életű. Naómi özvegyen maradt. Fiai, akiket egyedül nevelt föl, moabita lányokat vettek feleségül. De a fiúk boldogsága sem tartott sokáig: megbetegedtek, és mindketten fiatalon sírba szálltak.

A bánat sújtotta asszony, aki férje után fiait is elsiratta, úgy döntött: visszatér Bethlehembe. Naómit két menyé kísérte az úton egy darabig.

— Most pedig térjetek haza, ki-ki az anyjához — vett búcsút menyeitől. — Adja az Úr, hogy ismét férjhez menjetek, hiszen ez a dolgok rendje.

Két menyé hangosan sírt, jajveszékelt. Egyikük nagy nehezen engedett az uncsolásnak, és anyját választva hazatért. Ruth azonban így szólt:

— Ahova te mégy, oda megyek én is. Ott, ahol te megszállsz, szállok meg én is, néped az én népem, Istened az én Istenem!

Naómi szótlanul haladt tovább. Menyével együtt érkezett Bethlehembe. Láttára megbolydult az egész város.

— Alig lehet ráismerni! — sügtak össze az ismerősök.

— Naómi lenne csakugyan? Mitől öregedett meg ennyire?

— Vajon ki az a csinos lány, aki vele van? — kíváncsiskodtak az asszonyok.

Körülvették Naómit és Ruthot a város lakói. Nem akartak hinni a szemüknek.

— Férjemmel és fiammal keltem útra — tört fel Naómiból a fájdalom —, és árván tértem vissza. Egyedül Ruth maradt az enyém, nagy nyomorúságomban, ragaszkodó menyem.

Az emberek nem győztek álmélni a Naómi balsorsán és a Ruth hűségén.

Épp árpaaratás ideje volt, amikor Bethlehembe érkeztek. Így hát Ruth Naómihoz fordult:

— Engedj ki, kérlek, kalászt szedni a mezőre.

— Menj, édes leányom — biztatta Naómi.

Ruth indult is azonnal. A határban megszólította az aratók felügyelőjét:

— Engedd, hogy szedegessek kalászt a tarlón az aratók után.

— Tallózz! — válaszolt a felügyelő.

Ruth megállás nélkül dolgozott kora reggeltől. Dél felé előkelő férfi jött ki a mezőre, a föld birtokosa.

— Ki ez a lány? — kérdezte Boáz az aratók felügyelőjétől.
 — A moabita leány — mondta a felügyelő —, az, akit Naómi hozott magával.
 Ekkor Boáz így szólt Ruthoz:
 — Maradj itt, s járj mindenütt szolgálóim után. Ha megszomjazol, ott vannak az edények, igyál a vízből, amit a szolgálak merítenek.
 Ruth földig hajolt Boáz előtt.
 — Minek köszönhetem kedvességedet, holott én idegen vagyok? — kérdezte meghatottan.
 — Annak, hogy kitartottál Naómi mellett, aki rokonom — felelte a férfi. — Jól tudom: elhagytad érte atyádat, anyádat, szülőföldedet. Jutalmazzon meg az Úr, akinél oltalmat kerestél!
 — Szívemhez szóltál — mondta Ruth —, pedig nem tartozom szolgálóid közé.
 Boáznak arra is gondja volt, hogy étkezéskor Ruth ételből-italból éppúgy részesüljön, mint saját szolgálói. Miután jóllakott, Ruth félretett Naóminak is a pergelt gabonából.
 — Hadd szedegessen a kévék között is, mi több, húzogassátok ki a kévékből a kalászokat, hogy könnyebb dolga legyen! — hagyta meg szolgálóinak Boáz. — És nehogy rápirítsatok!
 Ruth napestig járta a tarlót, azután az elhullatott és fölszedett kalászt kicsépelte. Árpával telt batyujával tért haza a városba, s a félretett étellel táplálta Naómit.
 — Hol tallóztál, édes leányom? — szemelgette Naómi a pergelt gabonát.
 Ruth sorra mindent elmesélt.
 — Boáz? — derült fel a Naómi arca. — De hiszen ő férjem után közeli rokonunk.
 Amíg tartott az árpa-, majd a búzaaratás, Ruth mindig a Boáz szolgálói után járt a szérűn, és minden este hazavitte Bethlehembe a kicsépelte gabonát.
 — Édes leányom — fordult hozzá Naómi, amint véget ért az aratás —, szeretném, ha jól menne dolgod. Boáz közeli rokonunk... járj el tanácsom szerint.
 Ruth úgy tett, amint meghagyta Naómi: késő este kiment a szérűre, és elrejtőzött. Bevárta, hogy Boáz árpát szórjon a frissen szántott tarlóba, azután kedvére egyék-igyék és végül aludni térjen. Amikor Boáz álomba merült, Ruth hozzá lopkodott, és a lábához feküdt.
 Éjfélkor Boáz hirtelen felébredt.
 — Ki vagy? — kérdezte a lábánál heverő asszonytól.
 — Ruth vagyok! Adj egy kicsit a takaródból, hiszen közeli rokon vagyok!
 — Igaz, hogy közeli rokonod vagyok — öntötte el Boáz szívét a szeretet. — Ruth — mondta felindultan —, senki se takarjon be ezentúl téged, csak én! Holnap megváltalak.
 Másnap reggel Boáz Bethlehembe sietett, és a városkapuhoz hívta legközelebbi rokonát meg a város véneit. Megmondta nyíltan, mi a szándéka. Legközelebbi rokona ekkor lemondott Boáz javára a földvásárlás jogáról. Lehúzta saruját és átadta Boáznak, hogy megerősítse a vének előtt a vásárt.

— Tanúim vagytok — fordult Boáz a tíz bölcshöz —, hogy megvettem a szántóföldet, amely a Naómi férjének a tulajdona volt, a moabita asszony örökségét, és feleségül vettem Ruthot.

— Tanúk vagyunk — válaszolták a vének. — Áldás legyen házadon!

Telt-múlt az idő, Ruthnak és Boáznak gyermeke született. A szomszédasszonyok lelkendezve újságolták Naóminak, amint a fiú világra jött:

— Áldott az Úr! Nem hagyta, hogy öregségedre rokon nélkül, magadra maradj.

Naómi ölbe vette a csecsemőt.

— Vénségem istápolója, lelkem vidámítója! — dajkálta szeretettel az újszülöt-
tet.

Obednek hívták a gyermeket: tőle származott idők múltán a legendás híró Dávid király.

Tar Károly

Tiltakozás

Tiltakozom a ráncaim ellen.

Ülősztrájkba kezdtem sokasodó és
dagadó anyajegyeim hazugságai miatt:
ezek nem anyámtól valók,

hanem csikorgó testem tökéletlenségei.

Felvonulást tervezek, gerincem jajdul,
nyakamon érzem, pocakom mily nehéz.

Hajam helye ostobán nevemhez igazodik.

Tüntetek, lázas lobogókat lengetek,
messze látszó feliratos táblákat állítok
tiltakozásul, mert nem áll, ami keményen állt.

Hajlott háttal memorandumokat nyújtok át

magamnak, hogy csoszogásaimat azonnal

peckes léptekké alakítsam. Fel a fejjel!

ordítom, és fogam volt fehérjét takarva rohanok,

kész vagyok, ha kell, túsul ejteni életem javát,

öngyilkos terrorista módra, testemre

erősített éveimet felrobbantom, falvédőre röpítem
magam, ahonnan jöttem hajdanán.

Térképet rajzolok véres húscafataimból,

s lelépek róla hirtelen, ha nem teljesítik

rögtön — most azonnal — követeléseim:

Munkát! Kenyeret! Szerelmet! Jövőt!

Egyesülni akarok valahol, valakivel, valamiért.

Ha kell, igazságomért a mennyekig felmegyek.

Holtan sem fogok — mert nem akarok — megöregedni!